

listopadu 1922, přihlíženo a z tohoto důvodu nemohlo býti přihlíženo ani k nynějšímu odvolání obžalovaného, jež samo neuvádí nějakých okolností, jež by odvolání odůvodňovaly.

Čís. 1508.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Ke skutkové podstatě přečinu podle §u 13 zákona stačí prohlášení prodatelovo vůči koupěchtivému, že, chce-li obdržeti žádaný předmět potřeby, musí současně odebrati jiný; lhotejno, že prodatel projevil později ochotu, prodati žádaný předmět potřeby bez současné koupě zboží jiného.

(Rozh. ze dne 20. února 1924, Kr I 226/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku lichevního soudu při krajském soudě v Plzni ze dne 22. prosince 1922, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou přečinem podle §u 13 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

S hlediska důvodu zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř. uplatňuje zmateční stížnost, že skutková podstata přečinu §u 13 zákona o lichvě není proto dána, poněvadž pouhé odpírání bez konečného odepření nelze považovati za trestné jednání. Trestným je prý jen definitivní, kategorické odepření. Tam prý však, kde prodávající odepírá prodati zboží, nebude-li zároveň odebráno jiné zboží, ale konečně přece je nabízí a dáti chce, nelze mluvit o skutkové podstatě onoho přečinu. Stížnost jest bezdůvodna. Neboť jasný doslov zákona: »Kdo odepře prodej předmětů potřeby, nebude-li zároveň odebráno jiné zboží, dopustí se přečinu . . .«, neposkytuje podkladu pro výklad, uvedený ve stížnosti. Dle znění zákona je nepochybně, že čin je spáchán a dokonán již tím, že pachatel učiní vůči koupěchtivému ať výslovně, ať způsobem konkludentním prohlášení, že, chce-li obdržeti žádaný předmět potřeby, musí současně odebrati předmět jiný. V takovémto prohlášení dlužno spatřovati zákonem zakázané odepření předmětu potřeby a nestane se čin, již spáchaný, beztrestným tím, že pachatel projevil vůči koupěchtivému později ochotu, prodati mu žádaný předmět potřeby bez podmínky současné koupě zboží jiného. Smyslem a účelem citovaného zákonného ustanovení je, brániti snahám, směřujícím k tomu, by ti, kdož si žádají koupiti určitý předmět potřeby nebo předmět potřeby určitého druhu, byli bez ohledu na svou potřebu nebo své přání nuceni, odebrati také jiné zboží, kterého se prodávající ať již pro nepatrný normální odbyt nebo z jiných příčin hledí zbýti. Zákaz zákona je absolutní a měly jím býti zasáhnuty právě takové formy válečné lichvy, které se vyvinuly ze snahy, by dosavad platné formy trestné byly obcházeny. Dle zjištění rozsudkového prohlásila obžalovaná ke kupujícímu Josefu Š-ovi, že mu tvaroh bez másla neprodá (Já vám tvaroh dáti ne-

mohu, musíte vzítí také máslo), a když Š. namítl, že potřebuje tvaroh a že máslo je pro něho drahé, prohlásila opět, že bez másla tvarohu neprodá. Již pouhým, kategoricky projeveným prohlášením prohřešila se obžalovaná proti zákazu zákona a nemůže trestnost jednání jejího odčinití okolnost, že pak před strážníkem dala na jevo ochotu prodati tvaroh. Právní posouzení věci nalézacím soudem je proto bezvadné a není podkladu pro dovolávání se důvodu čís. 9 b) Šu 281 tr. ř. pro beztrestnost z té příčiny, že obžalovaná chtěla odmítnutému koupěchtivému tvaroh poskytnouti. Namítá-li stížnost, že v době spáchání činu byly poměry úplně jiné, nežli v době, kdy zákon o lichvě vešel v platnost, kdy panovala nouze o potraviny, kdežto dnes je jich nadbytek, a že tedy použití Šu 13 zákona o lichvě není na místě, poněvadž ratio legis, která vedle k ustanovení Šu 13 lich. zák. odpadla, dlužno na to jednak odvětití, že nezrušenému dosud zákonu dlužno i nyní zjednatí plnou platnost, jednak podotknouti, že samotný čin obžalované nasvědčuje přesně tomu, že nevrátily se ještě zcela normální poměry a že je dosud zapotřebí ochrany spotřebitelstva před nesolidním způsobem obchodování.

Čís. 1509.

Zákon o maření exekuce ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák.

Přestupku Šu 3 zákona možno se dopustiti i při exekuci uhražovací. Pro přestupek ten nenastává dle platných ustanovení ztráta práva volebního.

(Rozh. ze dne 21. února 1924, Kr I 445/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 24. dubna 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem Šu 3 zákona ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák., a vyhověl v zasedání neveřejném odvolání obžalovaného do výroku, jímž bylo vysloveno, že čin spáchal z pohnutek nízkých a nečestných a že ztrácí právo volební, a výrok ten zrušil, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Neprávem spatřuje zmateční stížnost důvod zmatečnosti dle Šu 281 čís. 4 tr. ř. v tom, že nalézací soud zamítl návrh obžalovaného, by slyšení byli svědci Jindřich Sch., Julie, Marie a Markétka K-ové o tom, že obžalovaný byl nucen zabavené prase zabítí v zájmu berního úřadu, dále by přečteno bylo potvrzení berního úřadu o zaplacení dlužné částky. Výpověďmi těchto svědků a potvrzením berního úřadu by bylo bývalo prý zjištěno, že stěžovatel nejednal v úmyslu, exekuci zmařití. Stěžovatel přehlíží, že s hlediska Šu 3 zákona o maření exekuce jde o ochranu soudních opatření proti svémocnému nakládání věcí, opatřením takovým postiženou. Toto ustanovení zakazuje prostě komukoliv, by z úředního opatření neodnímal předmětů, úřadem nebo z příkazu jeho obstavených nebo zabavených, byť se tak nedělo v úmyslu